

Arrest

nr. 81 816 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 13 mei 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 6 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De lokale politie van Antwerpen verricht een woonstcontrole en stelt op 24 november 2009 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 20 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door :

D., N. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 00.00.1968

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of; die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene beweert reeds langer dan 5 jaar in België te verblijven, heeft gewerkt als huisvrouw, heeft Nederlandse lessen gevolgd en legt diverse getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

(...)”

Op 8 april 2011 wordt de bestreden beslissing van 20 december 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Machtsoverschrijding.

Dat Artikel 9bis §1 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Dat de bestreden beslissing werd genomen door mevrouw Y. D., administratief assistent.

Dat de beslissing vermeldt dat ze is genomen ‘Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid’.

Zodat er door de DVZ wordt vanuit gegaan dat mevrouw Y.D. in haar functie als administratief assistent, als gemachtigde van de staatssecretaris kan optreden.

Dat deze machtiging wordt ontleend aan het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (delegatiebesluit van 18 maart 2009) , dat in haar artikel 6 bepaalt dat:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt <delegatie> van bevoegdheid verleend voor de toepassing

van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste lid; artikel 42quater, § 1, eerste lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7.”

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Dat dit delegatiebesluit van 18 maart 2009 echter niet bij machte is om deze delegatie rechtsgeldig door te voeren, aangezien het wegens onwettigheid buiten toepassing dient te worden gelaten.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het recent arrest nr. 53 518 van 21 december 2010 inderdaad oordeelde dat het delegatiebesluit van 18 maart 2009 onwettig is: “Het komt de Raad voor dat het delegatiebesluit van 18 maart 2009 wel degelijk een onpersoonlijke en abstracte rechtstoestand regelt en gelding heeft voor een onbepaald aantal gevallen, zodat samen met verzoeker dient te worden vastgesteld dat voornoemd delegatiebesluit een reglementair besluit betreft en aldus voor advies diende te worden voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State. Bijgevolg (...) kon de betrokken attachée van de Dienst Vreemdelingenzaken de hoedanigheid van gemachtigde van de minister/staatssecretaris niet ontlenen aan dit delegatiebesluit.”

Dat bijgevolg, en zoals in het aangehaalde arrest ook door de Raad erkend, het oude ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (delegatiebesluit van 17 mei 1995), herleeft.

Dat artikel 4 van het delegatiebesluit van 17 mei 1995 een delegatie van bevoegdheid toekent voor beslissingen genomen in toepassing van (oud) artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet aan de ambtenaren aangewezen bij artikel 2 §1.

Dat artikel 2 bepaalt:

“§ 1. Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is.

§ 2. In afwijking van § 1 zijn eveneens gemachtigd:

1. de ambtenaren die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan weddeschaal CA3 is verbonden, die zijn belast met de leiding van de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken die bevoegd zijn voor de clandestiene en opgesloten vreemdelingen; (...).”

Dat er bijgevolg geen uitdrukkelijke bepaling is die een bevoegdheidsdelegatie aan een administratief assistent voorziet, buiten het geval waarin zij zijn belast met de leiding van de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken die bevoegd zijn voor de clandestiene en opgesloten vreemdelingen.

Dat er in casu geen sprake is van dergelijke belasting.

Dat de DVZ bijgevolg ook niet kon terugvallen op het vorige delegatiebesluit om de hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris te ontlenen, aangezien het besluit geen uitdrukkelijke delegatie voorziet voor de betrokken administratief assistent

Dat een delegatie ‘bij analogie’ in ieder geval uitgesloten is.

Uit het voorgaande volgt dat de DVZ bijgevolg artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet schendt door deze machtsoverschrijding.

Subsidiair wil verzoekster opmerken dat zelfs in de hypothese dat het delegatiebesluit van 18 maart 2009 toch niet buiten toepassing wordt gelaten, er in casu geen sprake is van een bevoegdheidsoverdracht door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de

Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie – 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt. Aangezien niet aan deze voorwaarde voldaan is, zou ook in deze hypothese de betrokken administratief assistent niet over de nodige bevoegdheid beschikt.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing niet werd genomen door mevrouw Y. D. R, doch wel door de heer W. G, eveneens administratief assistent. Volgens de verwerende partij betreft dit echter een materiële misslag en blijft verzoeksters kritiek relevant in die mate dat zij betwist dat een administratief assistent de bevoegdheid zou hebben de bestreden beslissing te nemen.

De verwerende partij stelt voorts dat de Raad van State in een advies van 27 augustus 1996 over een ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit van 17 mei 1995) heeft geoordeeld dat het delegatiebesluit van 17 mei 1995 niet het verordenende karakter bezit dat is vereist opdat de afdeling wetgeving bevoegd kan zijn om over de tekst van een ontwerp advies te geven. Verwijzend naar het advies van de Raad van State, betoogt de verwerende partij dat een advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet verplicht is voor een dergelijk delegatiebesluit; er is derhalve geen reden om aan te nemen dat het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 (hierna: het delegatiebesluit van 18 maart 2009) niet rechtsgeldig zou zijn.

Refererend aan artikel 6 van het delegatiebesluit van 18 maart 2009, merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door een administratief assistent die derhalve op basis van bovenvermelde uiteenzetting bevoegd is om de beslissing te nemen.

In de mate waarin verzoekster ten slotte aanvoert dat zelfs indien het delegatiebesluit van 18 maart 2009 rechtsgeldig is, de administratief assistent geen bevoegdheid heeft gelet op het feit dat er geen bevoegdheidsoverdracht door middel van een schrijven gedateerd en ondertekend door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aanwezig is, verwijst de verwerende partij naar de akte van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tot aanstelling van sommige personeelsleden als gemachtigden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Volgens de verwerende partij blijkt duidelijk uit deze akte dat de heer W. G. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

De verwerende partij besluit dat het enig middel ongegrond is.

2.1.3 In het enig middel uit verzoekster hoofdzakelijk kritiek op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door mevrouw Y. D. R, administratief assistente bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoekster kan mevrouw Y. D. R. in haar functie van administratief assistente niet optreden als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, omdat het delegatiebesluit van 18 maart 2009 waaraan de machtiging wordt ontleend, onwettig is en buiten toepassing dient te worden gelaten. Verzoekster refereert dienaangaande aan het arrest nr. 53 518 van de Raad van 21 december 2010 en stelt dat het delegatiebesluit van 17 mei 1995 bijgevolg herleeft. Volgens verzoekster voorziet het delegatiebesluit van 17 mei 1995 evenwel geen uitdrukkelijke bevoegdheidsoverdracht aan een administratief assistent, buiten het geval waarin deze is belast met de leiding van de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken die bevoegd zijn voor de clandestiene en opgesloten vreemdelingen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon in voorliggend geval dan ook niet op voormeld delegatiebesluit terugvallen teneinde de hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris te ontlenen. Verzoekster besluit dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

De Raad laat vooreerst gelden dat in zoverre verzoekster in het inleidend verzoekschrift verwijst naar mevrouw Y. D. R. als auteur van de bestreden beslissing er kan worden aangenomen dat dit een louter materiële vergissing betreft en dat eigenlijk de heer W. G. wordt bedoeld.

De Raad merkt voorts op dat de Raad van State in het advies nr. L. 25.411/2/V van 27 augustus 1995 over een ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van het delegatiebesluit van 17 mei 1995 heeft geoordeeld dat het ministerieel besluit niet het verordenend karakter bezit dat is vereist opdat de

afdeling wetgeving bevoegd is om over de tekst van het ontwerp advies te geven. In het advies overweegt de Raad van State dat het ministerieel besluit “*dat er alleen toe strekt de personen aan te wijzen aan wie de minister, krachtens de wet waarbij hem bevoegdheden worden toegekend, sommige door de wet bepaalde bevoegdheden kan opdragen*” niet voor advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State dient te worden voorgelegd, omdat “*zulk een aanwijzing [...] geen enkele regel instelt waarin niet reeds door de wet is voorzien*” en derhalve “*geen handeling [vormt] van de regelgeving, maar alleen een administratieve maatregel tot toepassing van de wetsvoorschriften die subdelegatie van bevoegdheden mogelijk maken.*”. Hieruit volgt dat er met betrekking tot het delegatiebesluit van 18 maart 2009 geen advies aan de Raad van State diende te worden opgevraagd en er dan ook geen reden is om aan te nemen dat voormeld delegatiebesluit niet rechtsgeldig zou zijn. Dit wordt bevestigd in de beschikking van de Raad van State van 9 november 2011 nr. 7574.

De Raad wijst volledigheidshalve ook op het arrest P.09.0257.F van het Hof van Cassatie van 18 maart 2009 waarin wordt benadrukt dat de verplichte raadpleging van de afdeling wetgeving van de Raad van State slechts geldt voor de ontwerpen van besluiten die een normatieve maatregel met algemene draagwijdte opleveren. In het arrest beredeneert het Hof dat het delegatiebesluit van 17 mei 1995, dat “*zich ertoe [bepoort] aan een welbepaald aantal ambtenaren een opdracht van bevoegdheid toe te kennen waarvan het principe en de grenzen bij wet zijn bepaald*”, geen formulering van een rechtsregel inhoudt en dus niet is onderworpen aan het vormvoorschrift van de voorafgaande raadpleging bij de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Artikel 6 van het delegatiebesluit van 18 maart 2009 luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste lid; artikel 42quater, § 1, eerste lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie – 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

In het licht van het voorgaande, laat de Raad gelden dat de bestreden beslissing werd genomen door een ter zake bevoegde ambtenaar. De heer W. G. kon krachtens artikel 6, § 2 van het delegatiebesluit van 18 maart 2009 in zijn functie van administratief assistent immers rechtsgeldig optreden als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

In het middel werpt verzoekster ten slotte in ondergeschikte orde op dat de heer W. G. niet bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen, aangezien er *in casu* geen sprake is van een bevoegdheidsoverdracht aan een administratief assistent door middel van een schrijven gedateerd en ondertekend door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, die in artikel 6, § 2, eerste lid van het delegatiebesluit van 18 maart 2009 worden bedoeld met naam en toenaam aanduidt. De Raad verwijst in dit verband naar de door de verwerende partij bij de nota met opmerkingen gevoegde akte van de

directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 26 maart 2009 tot aanstelling van sommige personeelsleden als gemachtigden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de bewoordingen van voornoemde akte blijkt duidelijk dat de naam W. G. expliciet wordt vermeld; de heer W. G. is aldus bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding.

Het enig middel is ongegrond.

2.2. Ter terechtzitting wordt melding gemaakt van de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker wenst ter zake een nieuw middel op te werpen: er is sprake van machtsoverschrijding omdat in de bestreden beslissing gebruik gemaakt wordt van criteria van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd bij arrest van 9 december 2009 nr. 198 769.

De Raad stelt vast dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

In de mate waarin verzoekster zou menen dat dit een middel van openbare orde uitmaakt dat in elke stand van het geding kan worden aangevoerd, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 waarin het volgende overwogen wordt over artikel 39/60 van de vreemdelingenwet:

“Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadsluï hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

*Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.”*

Hieraan wordt toegevoegd dat de Raad van State reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie heeft vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie onwettig is en machtsoverschrijding uitmaakt, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster *in casu* nagelaten heeft te doen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET